

Anglická lekcia

TASHA BOYD

Neodolateľné Azúrové pobrežie a nečakaný sexi sused sú najlepšou kombináciou na vyliečenie zraneného srdca.

metafora®

Anglická
lekcia

TASHA BOYD

TASHA BOYD

Anglická lekcia

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 266. publikáciu.

Z anglického originálu *Stolen English* vydaného Natashou Poulos Rosenfeldt Boyd
v roku 2022, preložila do slovenčiny Polina Chelemendiková, Monika Tužinská.

Jazyková redakcia Anetta Letková

Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová

Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024

Počet strán 392

Tlač Tlačiareň Havlíčkův Brod a.s.

Stolen English

Copyright © 2022 by Natasha Boyd

All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024

Translation © Polina Chelemendiková, Monika Tužinská 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-848-5 (ePub)

ISBN 978-80-8090-847-8 (pdf)

ISBN 978-80-8090-846-1 (print)

Verím ti

Kapitola 1

ANDREA

„Ten mimozemšťan má erekciu?“

Až som nadskočila, keď sa za mnou ozval tento britký, pobavený mužský hlas. Poznala som ho. Prižmúrila som oči, otočila sa a odložila zápisník nabok.

Ranné slnko presvitajúce pomedzi bresty v záhrade sôch ožiarilo toho posledného človeka, ktorého by som tu čakala. A nielen dnes, ale kedykoľvek. Evan Roark, trň v mojom srdci a šéf bezpečnostnej služby môjho šéfa. Kedysi som si myslela, že sme dobrí priatelia, no už to tak nie je. Skončilo sa to, odkedy som si naše flirtovanie a iskrenie zjavne pomýlila s čímśi viac a Evan ma veľmi rýchlo zbavil tejto predstavy. Vtipné vzájomné podpichovanie sa a napätie medzi nami jednoducho... zmizlo. Alebo som zmizla ja. Úprimne, neviem.

„Evan, nenechala som ťa náhodou dnes ráno na lodi veľmi ďaleko odtiaľto?“

Strčil si ruky do čiernych nohavíc obopínajúcich jeho svalnaté nohy. Opálené holé predlaktia, odhalené v bielej polokošeli s krátkymi rukávami, ktorú nosil do práce na lodi, sa mu napli. „To nie je veľmi prívetivý pozdrav.“

„Čo tu robíš?“ spýtala som sa, pričom som sa hnevala sama na seba, že si vždy musím všímať také veci, ako sú jeho hlúpe svaly a úškrn s jamkami na lícach. Bol totálna pastva pre oči. Môj typ. Široké plecia, svalnaté ruky a stehná, nie príliš veľké, ale tak akurát... Vyzeral, že by ma mohol zdvihnúť nad hlavu ako činku bez toho, aby sa zapotil. No vyštartovať po „mojom type“ nebola vec, ktorú by som si chcela zopakovať. Nie po tom, čím všetkým som si prešla. Navyše sme boli „iba priatelia“. Fungovali sme v tomto režime veľmi dlho. „Nevedela som, že sa zaujímaš o umenie,“ povedala som odmerane a trochu neprítomne.

Poobzeral sa okolo seba, nepochybne si všimol zvláštny a bizarný sortiment bronzových avantgardných umeleckých diel, a vrátil sa pohľadom naspäť – áno, mal pravdu – k celkom vztyčenému penisu. „To je umenie? Dobre. Prečo tu však vidím erekciu mimozemšťana?“

„Za predpokladu, že je to mimozemšťan,“ poznamenala som pomyselným profesionálnym sprievodcovským hlasom, respektíve hlasom, aký podľa mňa má sprievodca, ťahajúci znudených turistov po múzeu. „A že mimozemšťania majú erekciu.“ Otočila som sa tvárou k tej kreatúre a naskytol sa mi pohľad na veľké čierne oči a hrubé okrúhle telo, ktoré takmer vyzeralo, že sa preváži dopredu vďaka veľkosti, dĺžke a hmotnosti prívesku, ktorý neúmerne vyčnieval z jej strednej časti. „Možno je to len ďalšia končatina, napríklad ruka.“ Zahryzla som si do vnútornej steny líca, aby som si zachovala nehybnú tvár.

„Ale aký to má význam?“ Evan sa sklonil bližšie k dielu. Bral to veľmi vážne, a tak som sa tiež snažila nerozosmiať. Mesiace strávené na letnom slnku mu popretkávali hnedé vlasy zlatistými pramienkami, a hoci boli krátke, vlnili sa mu okolo zátylku.

„Neviem, Evan. Veľmi slávny a uznávaný umelec Joan Miró už nie je medzi nami, aby si sa ho na to opýtal.“

„Má to vo mne vyvolať nejaké pocity?“ chcel vedieť.

„Prečo? *Máš* z toho nejaké pocity? Napríklad štekľivé? Vieš,“ stíšila som hlas, „tam dole.“

Stisol pevne pery, odmietajúc reagovať. „Je dosť veľký.“

„Na ruku alebo na erekciu?“

„Myslím, že by to mohla byť taká extra ruka, ktorú používa napríklad na jedenie? Alebo na otváranie vecí. Listov? Plechoviek?“

„Myslíš, že by to mohol byť otvárač na konzervy?“ opýtala som sa s kamennou tvárou.

Narovnal sa a uprel na mňa dráždivo nádherné orieškové oči. „Myslím, že obaja vieme, čo je to.“ Odtrhol odo mňa iskrivý pohľad a znovu sa zadíval na sochu s trúchlivým výrazom. „Otázka je... prečo?“

Naplnila som svoj hlas súcitom a naklonila hlavu. „Závidíš?“

„Nikdy som sa nestiažoval. A nemusím mať stabilizačný opasok, aby som si nevyhodil chrbticu, keď je vzpriamený. Hoci...“ Chytil si bradu predstierajúc, že vážne premýšľa, a zasa uprel zrak na exponát. „Robí mi starosti dolná časť môjho chrbta.“

„To preto, lebo starneš.“ Samozrejme, klamal. Ten chlap bol vo vrcholnej fyzickej kondícii. A nechcela som myslieť na jeho vztýčený penis. Nechcela.

Chcela.

Nie!

„Hovor za seba,“ zamrmlal a pozrel na mňa úkosom.

Otvorila som ústa. „Fíha! Dnes ráno si naozaj očarujúci.“ Zamračila som sa. Nemusel vedieť, že dnes cítim každý jeden zo svojich tridsiatich troch rokov. Boli to moje narodeniny. Moje skutočné narodeniny. Dnes ráno som sa zobudila skôr, ako sa rozjasnila obloha, a zrazu to bolo, akoby som sa naozaj *zobudila*. Hlavná otázka, ktorá ma trápila, keď som sa posadila na posteli napätá ako struna, bola, čo vlastne robím so svojím životom?

Okamžite som požiadala o stretnutie Lilian, hlavnú kurátorku, a dohodla som si schôdzku s právnikom, ktorého vizitku som mala odloženú celé mesiace. Toto náhle precitnutie v štýle „kto-som-a-čo-tu-robím“ mohlo mať na svedomí aj to, čo sa stalo alebo nestalo medzi mnou a Evanom.

Vôbec som si nebola istá, či som na to pripravená, ale byť tak rázne odmietnutá bolo ponižujúce. Aj tak bola na vine hlavne moja kamarátka Josie. A šampanské. Stalo sa to v nočnom klube v Saint-Tropez a Josie ma jednoducho presvedčila, že podľa nej nie som Evanovi lahostajná. A ja som sa v ten večer cítila taká slobodná a odvážna. Bolo to po dlhom čase prvýkrát, čo som si dovolila skutočne sa odviazať. Evan mi pošepky vrčal do ucha prikazujúc, ako sa mám slušne správať, a ja som si nemohla pomôcť, otočila som hlavu a pokúsila sa zachytiť jeho ústa. Človek by si myslel, že som mu dala facku, keďže sa bleskovo narovnal a chladne ma od seba odstrčil. Bože, bolo to zúfalo ponižujúce. A potom sa mi ten kretén niekoľko dní vyhýbal, takže som to ani nemohla riešiť. A neskôr sa tváril, akoby sa nič nestalo. Josie musela byť vo svojej vlastnej fáze vášnivej zamilovanosti s Xavierom, a tak videla srdiečka v očiach aj všetkých naokolo, keď jej napadlo, že Evan by chcel so mnou niečo mať.

Poriadne som sa sústredila na tú sochu. Umenie. Áno, iste, bytosť naozaj obopínalo čosi ako bronzový opasok. „Hm, možno má na sebe záťažový opasok.“ Otvorila som svoj zápisník a predstierala, že si čosi značím.

„A čo tu hľadáš ty?“ spýtal sa Evan a tváril sa nechápavo. „Prečo si robíš poznámky o mimozemských erekciách?“

„Ja...“ Dala som dole ruku a odložila zápisník vedľa seba. Mojou hlavnou prácou bola pozícia hlavnej stevardky na megajachte Xaviera Pascala – na jachte, na ktorej som žila a pracovala len päť

mesiacov v roku, pred tým, ako som sa prihlásila ako dobrovoľníčka do umeleckej nadácie. A Evan ako Xavierov šéf ochranky, jeho osobný strážca a hádam aj najlepší priateľ sa musel celé leto obšmiateť všade, kde som sa ocitla. A zjavne aj počas mimosezóny. Teraz som nemala chuť povedať mu ani mäkké f o tom, prečo som tu o celý mesiac skôr ako zvyčajne.

„Spýtala som sa ťa, čo tu robíš, prvá, ale ty si mi neodpovedal.“ Potom mi niečo napadlo a nemohla som sa ubrániť tomu, aby som podráždene nestisla zuby, keď som pokračovala: „Zase si ma sledoval, však?“

Tvárou mu šklbol mierny krč. „To je úplná náhoda. Mám nejaké vybavovačky. Bola si nedostupná. Keďže sa na budúci týždeň chystá večierok, bezpečnosť je prvoradá. Môj tím...“

„Bezpečnosť je vždy prvoradá,“ zagúľala som očami.

Zdvihol ruky. „Prisahám, snažil som sa ti dovolať. Nedvíhala si. Potom som išiel vyzdvihnúť nejaké veci do domu Valbonneovcov, no ani tam si nebola. Tak už sa stalo, aj tak som sem potreboval prísť.“

„To nie je pravda.“

„Je to pravda. A keby si zdvihla telefón, ušetrila by si mi námahu.“

„Evan,“ povedala som a z hlasu mi sršalo podráždenie. „Andrea,“ odvetil jemne a celkom pokojne.

„Jednoducho sa mi nepleť pod nohy.“ Pritisla som si zápisník k prsiam a pokúsila sa prekrížiť si ruky. Fúj. Otočila som sa mu chrbtom a vybrala sa preč okolo trblietavého bazéna. Bazén obsahoval mozaiku a z vody vystupovali ďalšie sochy. *Naozaj by mali okolo toho spraviť cestičku*, pomyslela som si, keď som takmer zakopla o drsný koreň. O niečo ďalej predou mnou sa otvorili sklenné dvere vedúce do vnútorných priestorov galérie a Lilian, hlavná kurátorka, mi zamávala. Zdvihla som ruku, aby som jej tiež zakývala. Mala som sa s ňou stretnúť o pol jedenástej. Pozrela som sa

na hodinky. Dočerta, bolo desať dvadsaťdeväť. Kvôli Evanovi som takmer prišla neskoro.

„Lil...“ začala som.

„Aha, Evan,“ zvolala ponad moju hlavu. „Tu si! Tie diela mám už pre teba pripravené vo svojej kancelárii.“

Otočila som sa k Evanovi v pomykove.

Venoval mi úsečný, ale samoľúby úsmev. „Ako som povedal, mal som tu niečo vybaviť. Ale mohla si to urobiť za mňa, keď už si aj tak tu – keby si zdvihla ten telefón.“ Chcel sa popri mne pretlačiť a zamieriť k Lilian, ale vtom sa zastavil, až príliš blízko mňa. Jeho dráždivo lahodná citrusovo-borovicová vôňa ma pošteklila v nose a, áno, jeho blízkosť pošteklila vo mne aj niečo nižšie. Zafala som zuby.

„No zároveň vedieť, kde sa nachádzajú Xavierovi zamestnanci, keď sú nezvestní, je tak trochu moja práca,“ dodal. „Takže áno, vyhľadal som si polohu tvojho mobilu.“

Podráždene som zavrčala. „Nie som nezvestná, pracujem tu každú mimosezónu. Ale to už zjavne vieš, *ty stalker*.“

Sklonil hlavu k môjmu uchu. Vrčanie sa stratilo a zrýchlil sa mi pulz. „Ten zvuk sa mi páči. Mal by som ťa nasierať častejšie.“

Zmeravela som. Znelo to čertovsky sexuálne. Prečo sa so mnou takto zahráva? Bolo to veľmi podobné tomu, čo robil v tú noc v Saint-Tropez. Nečudo, že ma to zmiatlo a vyprovokovalo.

Evan sa okamžite odtiahol a tak ako vždy mu čosi prebehlo po tvári. Narovnal sa. „Keď ti nabudúce napíšem a spýtam sa, kde si, daj mi vedieť.“

A práve preto bola moja hlúpa zamilovanosť úplne nemiestna. Aj keby som znovu začala s niekým randiť, Evan má od toho na míle ďaleko a pravdepodobne by nám to spolu nikdy nefungovalo. Dajme tomu, že ma fyzicky priťahuje, ale tá jeho potreba kontrolovať všetkých a všetko naokolo je ako ľadová voda na moje libido.

Aspoň kedysi to tak bolo. Malo by to tak byť.

„Uf.“ Zagúľala som očami a potriasla hlavou, aby som striasla zo seba to kúzlo.

Pozrela som sa smerom k Lilian, pripravená ospravedlniť sa.

Lilian už vošla dovnútra a čakala naňho. Alebo na mňa.

Evan sa rozosmial nízkym a hlbokým smiechom, z ktorého mi naskakovala husia koža, a tiež zamieril dnu. Potom sa zastavil. „Ach, aby som nezabudol. Meg a Sue ma poprosili, aby som ťa dnes večer pozval na drink s nimi.“

„Nemôžem.“

Zúžil oči. „Nemôžeš alebo nechceš?“

„Budeš tam?“

„Áno.“

„Potom nechcem.“ Chcela som. Zbožňovala som Meg a Sue a bola som veľmi šťastná, že súhlasili s návratom medzi posádku po tom, čo Xavier po smrti svojej ženy zredukoval počet zamestnancov. Milovala som ich energiu. Lahko sa s nimi pracovalo a stali sme sa naozaj dobrými priateľkami. A boli to moje narodeniny. Narodeniny môjho starého ja. To však nikto nevedel. Alebo žeby Evan áno?

Evan skrivil ústa a privrel oči, akoby počul moje myšlienky. Zdalo sa, že sa chystá povedať ešte niečo. Potom však iba pokrčil plecami a vošiel dovnútra.

A to bol ďalší problém s pánom Nevzrušeným – keďže sa zdalo, že na mňa nikdy nereaguje, pristihla som sa, že hovorím čoraz viac vecí, ktoré by sa asi každému okoloidúcemu zdali príliš hrubé. Neviem, či som len skúšala pritlačiť, aby som zistila, ako ďaleko môžem zájsť, alebo som tým iba maskovala svoju hlúpu zamilovanosť. Pravdepodobne tak trochu oboje. Bola to náklonnosť, ktorej som vôbec nerozumela. Prečo práve on? Okrem toho, čo bolo zrejme – bol sexi a jeden z mála mužov, ktorý bol nablízku väčšinu času.

Vôbec ho netrápilo, že som sa ho snažila vytočiť. Bol voči mne doslova imúnny.

Z jeho návštevy som zostala nešťastná a vyvedená z miery. Mala som pocit viny za to, čo som povedala. Ozaj sa zdalo, že vo mne prebúdza to najhoršie. Ďalší dôvod nepripustiť si v živote myšlienku, že budeme mať niečo spoločné.

Zhlboka som vydýchla a otočila tvár k nebu. Napriek vyrušeniu som bola pripravená na stretnutie s Lilian. Chystala som sa to roztočiť a bol by to prvý krok k novému životu. Ďalší krok sa mal uskutočniť napoludnie, už o hodinu a pol, keď sa stretnem so svojou novou domácou. A zajtra s právníkom.

Určite si však nevypnem v telefóne povolenie pre služby na určovanie polohy. Evan Roark, pán Bezpečnostná hliadka osobne, zrejme dostane záchvat zúrivosti, ale bude to musieť prežiť.

Po stretnutí s Lilian, ktoré dopadlo nadmieru dobre, som vyrazila mojím prenatatým Smartom, čo bolo, povedzme si na rovinu, ako šoférovať kocku z lega, po kľukatých cestách francúzskeho provenšalského vidieka smerom k môjmu ďalšiemu cieľu.

Keď som sa priblížila k dedine, zaparkovala som Smarta nosom von medzi dvoma mopedmi na mieste, kde by sa na prvý pohľad nevošla ani odhodená olivová kôstka. Smartík je víťaz. Mala som šťastie, že bolo po letnom turistickom návale, a dokonca som dokázala zaparkovať celkom blízko dedinskej brány. Parkovisko bolo nalepené na skalnatom výbežku so strmým zrázom, s výhľadom na zelené údolie pod ním a na zvlnené kopce posiate ďalšími malými stredovekými mestečkami v diaľke.

Natiahla som krk, aby som sa pozrela na impozantné mestské hradby vedľa mňa. Kedysi to bolo mesto – pevnosť. Aj *vyzeralo*

ako pevnosť, ak môžeme nazvať pevnosťou túto rozkošnú „mekku umenia“ s ošarpanými dláždenými uličkami. Stredoveká dedinka Saint-Paul-de-Vence bola stovky rokov domovom umelcov, spisovateľov a básnikov. Samotnú dedinu za hradbami nebolo odtiaľto vidieť, ale už som tu raz bola a vtedy som si slúbila, že sa sem musím raz nielenže vrátiť, ale aj to, že ak sa niekedy dostanem do tejto fázy života, toto je miesto, kde iste všetko vyriešim. Zaplavila ma vlna vzrušenia. Vyšla som z auta a zamkla ho.

Prehodia som si cez plece svoju obľúbenú tkanú tašku, ktorú som si cez leto kúpila na trhu, a keď som kráčala k oblúku v stene predom mnou, potešila som sa, že som sa po stretnutí prezula do bežeckých topánok.

Vzduch bol teplý, ale na tienistých miestach ma do holých rúk štípal chladný jesenný vánok, chlad, ktorý sa popoludní vytratí. Bude to trvať najmenej mesiac alebo dva, kým sa stratia posledné zvyšky leta.

Vstup do dediny tvoril otvor medzi dvoma predsadenými vonkajšími múrmi, takže staroveké armády útočiace z údolia nemohli z väčšiny uhlov vidieť presné miesto vstupu. Aj vďaka tomu bolo toto mesto v stredoveku dobre chránené.

Keď som minula štyri stopy hrubé kamenné múry a železné turnikety, mala som na výber z dvoch možností – cestu naľavo, ktorá viedla okolo reštaurácie *Le Tillueil*, a užšiu dláždenú cestičku vedúcu rovno, ktorá stúpala do svahu pomedzi budovy. V reštaurácii bolo niekoľko návštevníkov, ale obedňajšia špička sa začne až o niekoľko hodín. Pozrela som sa na adresu, ktorú som dostala, a zamierila do úzkej uličky. Každých asi desať metrov sa nachádzal schodík, ktorý pomáhal pri stúpaní. Po oboch stranách boli výklady obchodov a umeleckých galérií, no väčšina dverí už bola pre koniec sezóny zatvorená. Do tých, ktoré boli ešte otvorené som

nazrela a robila si poznámky. Cez cestu mi prebehla mačka špinavá od sadzí, a keď som sa priblížila k rohu, zacítila som vôňu pečeného chleba. O kúsok ďalej staršia žena zametala slamenou metlou schody pred svojím vchodom.

Za ďalšou zákrutou vľavo sa cesta rozdeľovala na dve strany – do kopca pomedzi ďalšie budovy a dolu kopcom na cestu, ktorá objímala mestské hradby. A priamo uprostred stál úzky mestský dom s modrými vchodovými dverami a jediným predným oknom s robustnou, ale peknou kovanou mrežou nad ním a malou terasou pri vchode. Väčšinu ošarpanej omietky pokrýval vinič, ktorý odhaľoval pôvodné kamene, z ktorých bol dom postavený.

Stavba bola ošarpaná, ale nesmierne očarujúca. A vyzerala bezpečne. Otvorili sa dvere.

Kapitola 2

„Bon, už ste tu! Andrea? *Oui?*“ Z malého dedinského domu vyšla usmiata mladá žena. Na hlave sa jej vlnili tmavé kučery a oblečené mala vyblednuté červené sedliacke šaty s drobnými bielymi kvietkami, ktoré by na mne vyzerali ako vrece, ale jej pekne obopínali krivky a siahali tesne pod kolená.

„Marianne?“ spýtala som sa. „Teší ma.“ Podali sme si ruky.

Francúzsky prízvuk a chrapľavý hlas ju robili ešte šarmantnejšou.

„Máte šťastie. Alebo možno to ja mám šťastie. Dala som inzerát iba včera večer. Bola som taká sklamaná, keď mi to na poslednú chvíľu odriekli zimní nájomníci, a myslela som si, že teraz už nikto nebude chcieť prísť. A bon. Ste tu!“

To ja som mala šťastie, že sa mi podarilo prenajať si toto miesto. Bol to veľmi obľúbený krátkodobý prenájom počas piatich letných mesiacov a prenajímal sa dlhodobo aj počas zimy. Videla som ho už predtým počas svojich hľadání, ale nikdy som nemala šťastie, aby bol voľný. Keď som ho preto dnes ráno zbadala na internete, okamžite som zatelefonovala majiteľke. Pripadalo mi to ako osud. „Určite som to ja, kto mal šťastie. Už roky si túžim prenajať váš domček, ale načasovanie bolo vždy nesprávne.“

„Nemáte žiadnu batožinu?“

„Zatiaľ nie. Prinesiem si ju hneď, ako sa mi skončí druhá sezóna na práca.“

„Tu máte povolenie na parkovanie pri dolnej bráne.“ Podala mi vinylovú tabuľku do auta a ja som si ju vložila do tašky. „Parkovacie miesto je hneď napravo, keď vojdete.“

To bolo ďalšie plus pre výber Saint-Paul-de-Vence. Z centra a do centra dediny viedli len dve cesty – tá, ktorou som prišla pešo, a obslužná cesta s početnými železnými turniketmi, ktoré sa otvárali iba pre vozidlá a dodávky so špeciálnym povolením. Mrzelo ma, že to musím brať takto, ale bolo lepšie poistiť sa, ako neskôr ľutovať.

„Poďte ďalej,“ povedala a prívetivo mávla rukou na dvere. „Samozrejme, môžete zaparkovať aj na verejnom parkovisku za bránou, aby ste mohli ľahšie prichádzať a odchádzať.“

„Pravdepodobne to budem robiť väčšinu času.“

„Tá prechádzka môže byť únavná, ale dá sa na ňu zvyknúť.“

Vchodové dvere viedli do útulného obývacieho priestoru s rohovým kozubom a menším pohodlným gaučom, so zjazveným dreveným farmárskym stolom, ktorý slúžil ako jedálenský stôl aj kuchynský ostrovček, a s krátkou kuchynskou linkou pri zadnej stene, súčasťou ktorej bola roztomilá nebesky modrá chladnička, drez a dvojplatnička. Úzke kamenné schody sa strácali v ľavej stene vedľa drevených dverí na visiaci zámok.

Marianne ukázala na dvere. „To je prístup do druhého malého apartmánu, ale keďže sa prenájom zrušil a ste tu len vy, sú zamknuté.“

„Dáte mi, prosím, vedieť, ak sa prenajme?“ Posledné, čo som potrebovala, bolo, aby sa vo vedľajšom byte objavil nejaký úchylák.

„Pravdaže. No druhý apartmán nemá kuchyňu a v tejto neskorej časti roka sa príliš neoplatí zapínať kúrenie a plyn kvôli niekoľkým krátkodobým prenájmom, rozumiete.“ Mávla rukou. „Tu je obývací izba.“

Tento kompaktný priestor mal vysoké stropy a všetko bolo svetlé a vzdušné – od krémovej écru omietky na stenách a dlážke až po gázové závesy, ktoré zjemňovali svetlo dopadajúce cez bočné okno. Na hlbokom parapete stála starožitná nádoba na olivový olej z bledozeleného skla, v ktorej bolo niekoľko olivových vetvičiek.

„Dúfam, že ste zvyknutá na malé priestory,“ poznamenala Marianne, keď mi ukázala, kde sa čo nachádza.

„Väčšinu času žijem na lodi, takže áno. A toto je božské. Máte skvelý vkus.“

Rozžiarila sa. „Ďakujem. Vždy som si myslela, že krása spočíva v jednoduchosti.“

Na poschodí sa nachádzala spálňa rovnakej veľkosti ako obývací izba s oknom s výhľadom na hlavný vchod a väčším bočným oknom, pri ktorom stál drevený písací stôl. Marianne pristúpila k väčšiemu oknu a odhrnula bledé plátno, aby vpustila dnu lúče slnka. „Toto je tá najlepšia časť! Okno je nad úrovňou mestských hradieb. Pozrite!“

Pripojila som sa k nej, keď stlačila páku na okne a vdychovala svieži vzduch. Vychutnávala som si pohľad na zvlnené zelené vidiecke polia žiariace v jesennom slnku. Predstavila som si, ako sa asi ráno lesknú rosou a chuchvalcami hmly, ktoré sa trblietajú pri východe slnka. Znovu som sa nadýchla a pocítila, že to bol jeden z najhlbších nádychoch za posledné roky. Spadlo zo mňa napätie. „Je to výhľad, do ktorého sa človek má chuť zobudiť.“

„Možno však nebudete chcieť spať s odostretými závesmi, ak nemáte rada, keď slnko udrie ráno rovno do očí.“ Zasmiala sa a ustúpila. „Kúpeľňa je malá, ale...“

Obzrela som si kráľovskú posteľ a kúpeľňu. „Je to perfektné. Úprimne povedané, nebudem vedieť, čo si počať so všetkým týmto

priestorom. Dostanem zľavu za to, že zaberiem iba dvadsaťpäť percent postele?“ zažartovala som.

Marianne sa zasmiala. „Budete sa musieť naučiť kotúľať zo strany na stranu. Možno s milencom.“

Rázne som pokrútila hlavou. „To nie.“

„Nie? *Pour-quoi non?* Ste mladá a krásna.“

Rozpačito som mávla rukou nad komplimentom a nebola som si istá, ako rýchlo sa dostať z tejto odbočky v rozhovore. „Je to... zložité.“ Akoby to bola cesta plná pavučín a podobných vecí. No potešilo ma, že ma nazvala mladou v deň, keď som sa zobudila s presne opačným pocitom.

„*Ha. Bien sûr.* Kedy nie je láska komplikovaná?“ zasmiala sa. „Nuž, možno niekoho stretnete. Nie však v tomto meste. Odporúčam vám vyhnúť sa umelcom. Zlomia vám srdce, lebo sú utrápení a nenávidia sami seba. A tiež sa tu nezdržiavajú veľmi dlho. A poznám aj všetkých ostatných, ktorí tu žijú. Všetci sú starí a nevrlí. Som rada, že bývam a pracujem dole v Nice.“

Trochu mi zovrelo žalúdok. Dúfala som, že býva bližšie. Bolo by fajn mať kamarátku alebo niekoho v mojom veku, s kým by som mohla občas zájsť na drink. Mala som Meg a Sue a zvyšok posádky, kým všetci neodídu na zimné mesiace na iné miesta, no teraz sa predom mnou opäť črtala vyhliadka osamelej zimy.

„Snažím sa však chodiť sem často, rodičia bývajú blízko. Keď prídem nabudúce, môžeme zájsť na pohár vína a porozprávam vám o všetkých miestnych čudákoch. Poznám zopár vtipných príbehov o ľuďoch, ktorých pravdepodobne čoskoro stretnete.“

„To by bolo skvelé. Budem rada.“

„Alebo možno by ste mohli zísť dole do mesta namiesto toho, aby ste sa skrývali tu hore, a našla by som vám milenca raz-dva.“

Chabo som sa usmiala. Nechcela som znova protestovať, aby to

nebolo trápne. Asi som si mala prenajať bývanie v meste, ktoré je živšie a plné ľudí v mojom veku, ale bezpečnosť, pokoj a malé krôčiky boli pre mňa dôležité.

„*Alors*, prečo sa chcete ukryť v mojom malom domčeku básnika? Určite sa rada potichu nudíte,“ poznamenala Marianne s očarujúcou bezočivosťou, na ktorú som si už zvykla počas života v Európe. Akoby mi čítala myšlienky, keď som ju nasledovala späť dolu schodmi. „Píšete knihu?“ zaujímalo ju.

„Bože, len to nie.“ Pri predstave, že by som iba sedela a nechala zo seba nekontrolovane prúdiť slová, ma striaslo. Boh vie, čo by sa stalo, keby som to urobila. „Nie.“

Na konci schodiska zložila z háčika na stene dve malé šálky a ja som nazerala ponad jej plece, keď mi ukazovala, ako sa používa kávovar na espresso. Trochu trápne ticho medzi nami akoby čakalo na to, že ho vyplním, keďže som neodpovedala na jej otázku.

Nadýchla som sa. „Zamestnala som sa vo *Fondation Maeght*. Zvyčajne tam pracujem ako dobrovoľníčka, ale teraz sa z toho stane skutočná práca. Kedysi dávno som študovala dejiny umenia. Toto je blízko galérie. A tiež potrebujem nejaký čas a priestor na to, aby som si ujasnila, čo chcem robiť ďalej.“

„Komplikovaný milostný život?“ spýtala sa, podala mi čiernu kávu a ukázala na košík so štartovacími potrebami, ktorý pripravila pre svojich hostí, kde bola aj minismotana do kávy.

„Čiastočne.“ Oveľa viac ako čiastočne, ak by som chcela byť k sebe celkom úprimná, na čo som rozhodne nebola pripravená. „Som tu však aj preto, lebo musím urobiť nejaké rozhodnutia i v iných oblastiach života. Potrebujem priestor a ticho na premýšľanie. Posledných päť mesiacov som žila v malej kajute, ktorá nebola dosť veľká ani na to, aby som si usporiadala myšlienky.“

Marianne sa zachichotala.

„Okrem toho som posledných niekoľko rokov veľa pracovala a sú tu niektoré veci, ktoré chcem robiť.“

„Napríklad aké?“

Sklonila som hlavu, premýšľajúc nad vecami, po ktorých som túžila, keď som bola zavretá na lodi. „Chcem chodiť na túry a myslím, že aj stanovať, pretože som to ešte nikdy nevyskúšala. Chcem prísť na to, čo v skutočnosti rada robím. Úprimne si odpovedať na otázku, či ma vôbec ešte zaujíma umenie alebo dejiny umenia. Kedysi som rada varila. Baví ma to ešte? Myslím, že chcem zistiť, kto vlastne som. Alebo možno kým *chcem byť*. A čítať,“ dodala som dychtivo. „Chcem prečítať kopy kníh. Keď som na lodi, nikdy sa k tomu nedostanem, takže to rada doháňam, keď som preč z práce. Prepáčte, bolo to veľa osobných informácií.“ A to nebola ani polovica.

Mávla rukou s chápaným úsmevom a naznačila, že je to v poriadku. „Máte toho veľa, čo chcete vyriešiť. Možno je to čosi ako predčasná kríza stredného veku.“ Presunuli sme sa ku vchodovým dverám a sadli si ku kaviarenskému stolíku pre dve osoby na maličknej prednej terase. Pozorovala ma ponad okraj svojej šálky, keď sa napila. V hlbokých hnedých očiach mala láskavý a hlbavý výraz. „Máte šťastie. Takmer nikto si nedopraje ten luxus nájsť si takýto čas. Je dobre, že je to tak. Myslela som si, že väčšina ľudí, ktorí robia na lodiach, chodí počas zimy pracovať do hotelov v lyžiarskych strediskách.“

„Šéf nám platí dobre, takže nemusíme pracovať, keď nás nepotrebuje.“ Vyhla som sa očividnej otázke, ktorú mi položila, prečo som neodišla z tohto regiónu v mimosezóne.

„Kto je váš šéf?“

„Nuž, to, žiaľ, nesmiem prezradiť,“ zatvárila som sa previnilo. „Prepáčte. Teda, nie je to žiadny zločinec ani nič podobné, ale šéf jeho ochranky nás všetkých núti podpisovať zmluvy, že nikomu a nikde nesmieme spomenúť jeho meno.“

Marianne zapískala. „Páni, musí to být velká ryba. Ospravedlňujem sa. Som zvedavý človek. Rada sa zaujímam o iných ľudí. Vždy mi môžete pokojne povedať, aby som nedobiedzala. Môj priateľ mi to hovorí stále. Samozrejme, že v dobrom.“ Prehrabla sa vo vrecku šiat a vytiahla cigaretu a zapaľovač. Pokrútila som hlavou, keď ma ponúkla, a ona si zapálila a zhlboka si potiahla.

Stále som si nezvykla na to, koľko Francúzov fajčí. Akoby kampaň proti tabaku do tejto krajiny nikdy nedorazila.

„Čoskoro prestanem, sľubujem. Už som len na jednej cigarete denne. Ale káve je ťažké odolať.“ Naklonila hlavu smerom k ulici a vydýchla kúdol dymu. „S mojím priateľom radi chodíme kempovať neďaleko *Les Gorges du Verdon*. Dám vám vedieť, keď budeme plánovať ďalší výlet. Môžete sa pridať. Spojíte turistiku s kempovaním. Zabijete dve muchy jednou ranou.“

„Ach, nechcem byť na príťaž.“

„Neradi chodievame sami. Zvyčajne vždy pozývame niekoľko priateľov. Môžete ísť buď sama, alebo si možno dovtedy nájdete milenca.“ Šibalsky zdvihla obočie.

Zasmiala som sa. „Vy naozaj veľmi chcete, aby som ho mala, však?“

„Jasné, že áno. S milencom je život lepší. Každopádne s dobrým. Všetci potrebujeme spať, jesť a súložiť. Francúzi to dotiahli do dokonalosti vo všetkých troch bodoch.“

Šokovane som sa zachichotala a ona sa zasmiala spolu so mnou. Len niekto taký pekný a so sexi francúzskym prízvukom ako Marianne mohol vysloviť takéto niečo s vážnou tvárou a neznieť ani trochu vulgárne. Tak trochu ma očarila. „Je to na mojom zozname. Niekedy časom,“ pripustila som neochotne.

„Ha!“ S veľkým úškrnom sa plesla po kolene.

Keď sme dopili, vrátili sme sa dovnútra. Ukázala mi, ako funguje televízor, a napísala mi na papierik heslo k Wi-Fi. Uistili sme sa,

že máme navzájom svoje telefónne čísla, keďže som s ňou komu-kovala prevažne cez e-mail.

Keď odišla, postavila som sa doprostred obývačky a zavrela oči. Zhlboka som sa nadýchla a napočítala do päť. Snažila som sa udržať si ten pocit uvoľnenia v hrudi, ale nedokázala som zastaviť putá, ktoré ma opäť akoby omotali. Bolo tu až strašidelné ticho a pokoj. Dlhé mesiace som každý rok žila s pohybujúcou sa dlážkou pod nohami a s neustálymi zvukmi oceánu, ktoré sa okolo mňa ozývali, aj keď sme nemali hostí – počula som každé šplechnutie vlny, každé zavrzganie lode a zvuky jej motora.

Znova som sa nadýchla, ale oči som mala stále zatvorené. Cez kamenné steny pomaly prenikali zvuky života a čvrikanie vtákov. Alebo možno cez okno, ktoré sme nechali otvorené na poschodí. Otvorila som oči a prešla ku vchodovým dverám. Z vonkajšej strany bol vstup na kód, ktorý mi Marianne ukázala. Otočila som vnútornou kľučkou, čo znamenalo, že dvere sa po zatvorení automaticky zamknú. Potom som vyskúšala zámok a potešilo ma, že funguje bez problémov. Predné okno sa neotváralo a boli na ňom pekné mreže z tepaného železa.

Prešla som k bočnému oknu a skontrolovala kľučku a uzamykací mechanizmus podobný tým na poschodí. Vyzerali robustne. Uistila som sa, že zámok je na svojom mieste. Pri pohľade von som si všimla, že vďaka klesajúcej ceste by videl dovnútra len niekto veľmi vysoký, kto by prechádzal okolo, a aj tak by pravdepodobne uvidel iba strop. Ustúpila som a pozrela som sa von oknom z kuchyne a tiež z gauča. Bola som spokojná, že vidím len vrch dedinských hradieb, čo znamenalo, že by ma mohol uvidieť iba niekto, kto by bol reálne *na* hradbách.

Rovnakú kontrolu som vykonala aj na poschodí v spálni. Zabiele-
lené okno v kúpeľni nebolo dosť veľké na to, aby cezeň mohol prejsť
človek. Cítila som sa tu bezpečne.

V taške, ktorú som nechala na posteli, mi zavibroval mobil. Dnes ma čakalo veľa úloh. Rýchlo som odsunula právnickú obálku, ktorá mi zaberala takmer všetko miesto v taške, a vytiahla som telefón. Na displeji som uvidela *Bezpečnostná hliadka*. Pod touto hlúpuou prezývku som si uložila Evanovo číslo. Zrýchлил sa mi pulz. My o vlku...

Bezpečnostná hliadka: *Kde si?*

Mám ďalšie vybavovačky. Vrátim sa asi o dve hodiny. Všetko v poriadku?

Bezpečnostná hliadka: *Tvoje lokalizačné služby sú vypnuté.*

Už si to všimol. Prehltla som zrnko viny. Mohla som sa buď hrať na hlúpu, alebo sa priznať. Ech. Bude nasratý.

Dievča občas potrebuje súkromie. O chvíľu ich zapnem.

Alebo nezapnem. Ešte som sa nerozhodla.

Objavili sa tri bodky, potom zmizli, zasa sa objavili a zmizli ešte dvakrát.

Sadla som si na posteľ, hrýzla som si necht na palci a čakala. Nakoniec telefón zabzučal. Áno. Bol našťvaný.

Bezpečnostná hliadka: *Doriti, Andrea. Ako mám robiť svoju prácu, keď sa zámerne vystavuješ nebezpečenstvu?*

Zhlboka som sa nadýchla a zamračila sa na slová, ktoré napísal.

Nehrozí mi nebezpečenstvo. A nie som tvoja práca.

Bezpečnostná hliadka: *Každý, kto pracuje pre Xaviera, je moja práca.*

Upokoj sa prosím, tati. V skutočnosti som práve teraz veľmi, veľmi v bezpečí. Keby len mohol vidieť, ako gúlam očami.

Bezpečnostná hliadka: *Zapni si tie lokalizačné služby.*

Pulz mi stisol hrdlo. *Nie.*

Potom som potlačila úsmev. Úprimne, ten chlap bol taký chladnokrvný a nevzrušený, že predstava, že mu môžem našuchoriť perie, bola vždy absurdne lákavá. Bol taký posadnutý kontrolou...

Pri tej myšlienke sa mi úsmev vytratil. Jednoznačne som si už tejto posadnutosti kontrolou zažila dosť aj predtým. Vlastne dosť na to, aby mi to vystačilo na celý život. Zamyslela som sa nad tým, či ma podvedome nepriťahuje práve takýto „typ“ chlapa. Bolo to neprijateľné.

Vstala som a vybrala sa dolu. Tento týždeň som mala veľa práce. Po stý raz som si priala, aby tu ešte bola Josie. Meg a Sue boli úžasné, ale boli to najlepšie kamarátky a rozhovor v trojici nebolo to pravé orechové. Túžila som sa porozprávať s Josie alebo s kýmkoľvek iným o tom, čo som sa chystala urobiť.

Kapitola 3

Po návrate z druhého stretnutia s mojím novým právnikom v Nice som na lodi prešla okolo cateringového tímu, ktorý bol objednaný na túto udalosť, aby si všetci členovia posádky mohli užiť večierok pri príležitosti konca sezóny. Bol to náročný, ale vzrušujúci týždeň a zajtra som sa mala presťahovať do svojho nového bývania v Saint-Paul-de-Vence.

V mojej malej kajute som si dala veľmi záležať na svojom vzhľade. Po osprchovaní a vysušení vlasov som si naniesla pekný prirodzený mejkap, ktorý som si pred niekoľkými mesiacmi kúpila počas nakupovania s Josie. Zvyčajne som na sebe okrem tónovaného hydratačného krému s UV filtrom a balzamu na pery nemala nič, ale dnes večer som to cítila inak. Postupovala som podľa návodu na sociálnych sieťach a s výsledkom som bola naozaj spokojná. Nedala som si toho na seba veľa, ale aspoň som vyzerala, že som si s tým dala primeranú námahu. Potom som vkĺzla do sivých hodvábnych šiat a skombinovala ich so sandálmi na vysokých podpätkoch, ktoré mali remienky okolo členkov. Takto sa vyparádiť znamenalo pre mňa výrazne opustiť svoju zónu komfortu. Sčasti to bolo preto, že som pribrala, lebo každé leto strávené na lodi som necvičila, a sčasti za to mohol úžasný šéfkuchár. Zbaviť sa kíľ bolo z roka

na rok ťažšie, ale na tento večierok pri príležitosti konca sezóny sa všetci vyfintili, najmä preto, lebo sme ho posledných pár rokov nemali. Tiež som teda musela vynaložiť nejakú námahu. A keďže Xavier výslovne zakázal, aby ktokoľvek z nás tento večer pracoval, nemusela som sa obávať, že si oblečiem niečo nepraktické. V hĺbke duše som vedela, že moja túžba vziať si dychvyrážajúce šaty je súčasťou toho nepokoja, ktorý som v poslednom čase pociťovala. Navyše som chcela otestovať samu seba, či mám v súčasnosti dosť sebedomia na to, aby som nahodila viac sexi imidž. Trochu sa mi triasla ruka od nervozity, keď som si domaľovala mihalnice a skontrolovala čas, spokojná, že som pripravená skôr, ako sa má párty oficiálne začať, a tak budem mať čas pustiť sa do ďalšej fázy môjho plánu.

Otvorila som úzku zásuvku komody a vytiahla obyčajnú bielu obálku, ktorú som predtým vložila do spodnej bielizne. Zhlboka som sa nadýchla, na tvár som si nalepila úsmev a zamierila som na svoje stretnutie.

Ponáhľala som sa hore schodmi a cez lodnú kuchyňu som sa dostala do hlavnej kajuty. Dvere boli zatvorené. Keď som natiahla ruku, aby som zaklopala, otvorili sa a prebodol ma zelenohnedý zamračený pohľad šéfa ochranky alias *Bezpečnostnej hliadky* a môjho trňa v oku Evana Roarka. A, samozrejme, tiež bol oblečený na večierok: mal na sebe tmavý oblek, ktorý mu sedel ako uliaty, modrú košeľu rozopnutú pod krkom a vo vzduchu sa nenápadne vznášala vôňa mydla a jeho drevitej kolínskej, ktorú som poznala, ale nedokázala som ju zaradiť. Zalapala som po dychu. Skutočne musel pôsobiť ako môj kryptonit? Dosť zlé to bolo aj počas bežných dní v týchto stiesnených ubytovacích podmienkach. Naozaj som potrebovala dostať sa preč a spoznať nejakých nových ľudí, aby sa táto hlúpa situačná fixácia vyparila.

Evan ma preskenoval očami od hlavy po päty. Šklblo mu sánkou a zamračil sa ešte viac.

Skvelé. Možno som predsa len nevytasila až také úžasné šaty. Po koži sa mi rozšírilo teplo, až mi zapulzovalo na tvári a znásobilo pretrvávajúce pocity sklamanania z odmietnutia, ktoré som v sebe stále prechovávala. Vyzeral znepokojene. Alebo znechutene. Nevedela som to posúdiť. Rukou si siahol na kravatu a potom smerom k žalúdku. No pekne.

Zahľadela som sa naňho. „Žalúdočné problémy?“

Jemne pokrútil hlavou. „Potrebuješ niečo?“ spýtal sa úsečným hlasom a jeho pohľadu neunikla obálka, ktorú som zvierala v ruke. Spustila som si ju k boku.

„Mám stretnutie s Xavierom.“ Snažila som sa nedať najavo sklamanie z toho, že ani nepochválil moje šaty. Niežeby som to mala dôvod očakávať... Do tónu môjho hlasu sa vkradol mráz. „Ospravedlníš nás?“

Pozrel sa ponad plece, kde sa objavil Xavier Pascale, ktorý sa zaoberal triedením nejakých papierov na svojom stole.

„Kam si dnes šla, keď sme sa rozlúčili?“ zaujímalo Evana, pričom mi stále neuhol z cesty.

„Prečo to vždy musíš vedieť? Kde bol Chef? Alebo napríklad Rod, keď sme pri tom?“

„Ja...“ odmlčal sa. „Boli tu.“

„A keby tu neboli?“

Ticho zavrčal. „Nevypli by svoje skurvené povolenia na určovanie polohy!“

Začala som sa predierať okolo neho. Mala som zadržať dych, aby som už necítila jeho vôňu, ale namiesto toho som masochisticky zhlboka vdýchla jeho drevitú a citrusovú arómu. Roztriasli sa mi kolená.

Xavier mávol rukou, pozývajúc ma gestom dovnútra. „Prepáč, Andrea. Máš úplnú pravdu. Naše stretnutie mi celkom vypadlo z hlavy. Poď ďalej.“ Pozrel na Evana. „Uvidíme sa vonku, Evan.“

„Nedokončili sme našu debatu,“ namietol Evan.

„Ja som ju dokončil. Nesúhlasil si. Ja však svoj názor nezmením.“

Ustúpila som a cítila sa trápne. „Môžem prísť neskôr.“

„Nie,“ oponoval Xavier. „Ty zostaň. Evan, stretneme sa neskôr.“

Evan sa na mňa znovu zadíval. „Vyzereáš... pekne.“ Zaškrípala zubami, akoby prežúval sklo, a prešiel okolo mňa.

Konečne. Hoci to sotva znelo úprimne. „Vďaka. Ty tiež,“ odvetila som.

„Zapni si tú polohu,“ zašepkal mi za chrbtom.

Na koži mi naskočili zimomriavky, ale než sa za mnou zavreli dvere, stihla som mu bleskovo ukázať ponad plece prostredník. Keď som si predstavila jeho zachmúrený výraz, na perách sa mi objavil spokojný úškrn. Teraz, keď som vedela, že vypínanie určovania polohy v mojom telefóne ho tak vytáča, už si tie lokalizačné služby pravdepodobne nikdy nezapnem.

Keď sa dvere zatvorili, ozvala sa za nimi séria tlmených nadávok popod nos.

Xavier pobavene sledoval našu prekáračku. „Prepáčte, že som vás vyrušila,“ začala som.

„Nevyrušila. Zachránila si ma, aby som sa nehádal, až kým zmodriem. Máme rozdielne názory na jednu bezpečnostnú otázku. Má šťastie, že je môj najlepší priateľ a zároveň šéf ochranky. Možno keby som z neho neurobil takého veľkého akcionára, aspoň raz by ma naozaj počúval. Stvoril som monštrum. Posad' sa.“ Rukou ukázal na miesto na sedenie a usadil sa vedľa mňa. Jeho kajuta sa rozprestierala po celej šírke lode a mala stôl a miesto na sedenie,

ako aj masívnu kráľovskú posteľ. „Čo môžem pre teba urobiť?“ Mal oblečené sivé nohavice a snehobielu košeľu. Po tom, čo Josie zlomil srdce, bolo trpké všimnúť si to, ale naozaj bol neuveriteľný fešák. Josie bola zničená na druhom konci sveta a ja som si len želala, aby sa Xavier spamätal a vybral sa za ňou.

Skôr ako som si sadla, pristúpila som k nemu a podala mu obálku.

„Čo je to?“ opýtal sa.

Stisla som pery, zrazu som bola nervózna. „Hm, to je... to je moja výpoveď.“

Xavier Pascale zmeravel a zažmurkal, kým sa rýchlo spamätal. „Vie to Evan?“

Zamračila som sa, lebo takúto reakciu som nečakala. „Nie.“

„Aha. Môžem sa spýtať, prečo dávaš výpoveď?“

Kývla som na obálku. „Snažila som sa to vysvetliť...“

„Radšej by som to od teba počul.“

Podlomili sa mi kolená a klesla som na okraj pohovky. Utrela si spotené dlane o seba. Najradšej by som si ich utrela o šaty, ale asi by som zanechala na hodvábe stopy. „Nuž, ja, ehm... som tu už dlho...“

„To áno.“

„A bolo to úžasné. Skutočne. Prišla som sem v období, keď som bola na tom dosť zle, a ak mám byť úprimná, táto práca mi nielen zmenila život, ale ho aj zachránila.“ Odmlčala som sa a siahla po hlbších zásobách sily. Precvičovala som si to toľkokrát... Vedela som, že tento deň nakoniec príde. „Ide o to, že som teraz silnejšia, a myslím, že som túto prácu používala ako štít. Na začiatku ma chránila.“ Zalapala som po dychu. „A veľmi si to vážim. Pravdepodobne ma ešte stále chráni.“

Xavier kývol hlavou a čakal, kým budem pokračovať.

Začalo mi divoko tlčiť srdce. „Skôr ako budem pokračovať, počul si niečo nové o mojom manželovi?“

„Nie. Nič nové, o čom by som vedel. Ale to je otázka pre Evana. Som si istý, že by nám povedal, keby sa dozvedel, že ťa tvoj manžel našiel. Vieš, že s Evanom môžeš hovoriť kedykoľvek, keď máš obavy.“

Prikývla som, hoci ma mrzelo, že Evan vie tak veľa. Cítila som sa kvôli tomu ako zranené vtáča, ktoré musí chrániť. „Nuž,“ odvážne som bojovala ďalej a premýšľala som, prečo som sa vôbec obťažovala napísať to všetko do výpovede, keď to aj tak musím absolvovať ústne. „V posledných rokoch mi pobyt tu už nepripadal ani tak ako ochrana, ale skôr ako... skrývanie sa.“ Ak nemám povedať klaustrofóbia. No tento postreh som si už nechala pre seba.

„Zmenilo sa niečo? Myslel som si, že je pre teba dobré, že sa skrývaš.“

„Je. Vlastne bolo. Ale rozhodla som sa, že sa konečne pokúsím rozvieť. Veď je to už deväť rokov. Už ho nemôžem nechať ukrojiť mi ešte viac z môjho života.“

Xavier pomaly prikývol a nadvihol obočie v miernom prekvapení. „Naozaj by som bol rád, keby si dovolila Evanovi byť tu počas nášho rozhovoru.“

„Prečo? Veď s tým nemá nič spoločné.“ Ak nepočítame to, že moja vzrastajúca príťažlivosť k Evanovi bola súčasťou dôvodu, prečo sa to všetko muselo stať okamžite, skôr než sa zmienim na patetickú hlupaňu.

„Nesúhlasím s tebou. Nemyslíš si, že by si mala zostať pod našou ochranou, ak sa chceš pokúsiť o rozvod? *Obzvlášť*, ak sa to chystáš urobiť.“

Skrútilo mi žalúdok. Mal pravdu, ale ja som to už dala do pohybu. Môj právnik zatajoval moju adresu, aby som stále zostala v anonymite. A teraz, keď som sa už rozhodla, akoby som bojovala o každý nádyh. Ani som si neuvedomila, ako dlho som bola pod vodou.

„No... áno. Ale cítim sa tak, akoby som sa konečne zobudila a uvedomila si, koľko času uplynulo. A teraz, keď sa tak stalo, nechcem premárniť ani sekundu. Už ani neviem, kto som. Teda okrem toho, že pracujem ako hlavná stevardka. A bolo úžasné byť ňou. Som za to skutočne vďačná. Ale tak trochu som stratila prehľad o tom, kto som naozaj. A okrem toho chcem...“ Odmlčala som sa. Bolo pre mňa ťažké o tom hovoriť. „Myslím, že som pripravená opäť začať randiť. Asi túžim mať rodinu. A tiež deti. Mám tridsaťtri rokov. Možno je na toto všetko už aj tak neskoro, ale nemôžem dovoliť, aby mi manžel ukradol ďalší rok života. Keď som v lete videla teba a Josie...“

Na tvári Xaviera Pascala sa objavil tieň. Naprázdno preglgol a odvrátil odo mňa pohľad, strčiac si ruky do vreciek.

„Prepáč,“ zháčila som sa.

Zhlboka sa nadýchol. „Nemusíš sa ospravedlňovať. No sotva by som práve nás dvoch dával za príklad,“ poznamenal uštipačným tónom.

„Chápem to. Myslím, že išlo hlavne o to, ako na mňa pôsobila Josie. Bola taká...“ Ako by som len opísala tú láskavosť, ktorá z nej vyžarovala?

„Ste v kontakte?“ Jeho hlas bol pokojný, ale zacítila som v ňom miernu ostrosť.

„Trochu. Každopádne, stretnutie s Josie ma prinútilo uvedomiť si, o koľko vecí som v živote prišla – o kariéru, o *možnosti voľby*. Dokonca aj o lásku,“ preglgla som. „Správala som sa, akoby sa môj život takmer skončil. Akoby som mala sedemdesiattri, a nie tridsaťtri.“

Venoval mi trpký úsmev. „Podobný vplyv mala aj na mňa.“

„Myslím, že by si ju mohol získať späť,“ vychrlila som naňho tak trochu z rozmaru, ale i preto, aby som ho utešila. „Viem, že môžeš.“

Je bláznivo zamilovaná do teba aj do Dauphine. Mal by si ísť po ňu. Prepáč, viem, že ma do toho nič nie je, ale...“

„Som rád, že to hovoríš. Lenže je toho veľa, za čo sa musím ospravedlniť. No vráťme sa k tomu, prečo si tu.“ Svojím tónom mi jasne naznačil, že si nepraje pokračovať v diskusii na túto tému. „Myslím, že vieš, ako veľmi si ťa v mojej firme ceníme. Dovoľ mi aspoň ponechať ťa na zozname posádky počas mimosezóny. Ponúkol by som ti aj vyšší plat, aby si zostala, ale akosi sa mi zdá, že to by ťa neprinútilo zmeniť názor.“

Pokrútila som hlavou. „Neprinútilo. Okrem toho, už beztak mi platíš veľmi štedro. Rada by som dala výpoveď ihneď.“

„Si si istá, že je to bezpečné?“

„Ja...“ Trochu som sa odmlčala. „Nuž, nie. Nie som si istá. Ale robím, čo môžem, aby som utajila miesto svojho pobytu. A už nie som rovnaká osoba, ako keď som začala pre teba pracovať.“

„Musíš to povedať Evanovi.“

Zahryzla som si do pery. Nechcela som to povedať Evanovi. Nechcela som *potrebovať* Evana.

Xavier prešiel k svojmu stolu, sadol si naň a prekrížil si členky a ruky. „Andrea.“ Spravil pauzu. „Nie. *Merde*. Samozrejme, že nie je namieste, aby som ti v tom bránil. Ak chceš dať výpoveď, máš ju mať. Ty a Evan sa však musíte vážne porozprávať.“

„Nerozumiem. Čo má Evan spoločné s tým, či tu budem pracovať, alebo nie?“

Zdvihol zo stola ťažidlo, poťažkal ho a potom si ho prehodil z ruky do ruky. „Evan je šéf bezpečnostnej služby. Dáva pozor nielen na mňa a moju rodinu, ale na celý môj podnik a všetkých, ktorí pre mňa pracujú.“

„To viem.“

„Znamená to, že robí veľa analytickej práce a monitoruje veľa

potenciálnych hrozieb. Hrozby pre ľudí, ktorí pre mňa pracujú, sú zároveň hrozbami pre mňa. Kdekoľvek je nejaká slabina, dá sa cez ňu dostať ku mne alebo k Dauphine.“

Práve toto leto jeden bezohľadný člen rodiny využil slabinu jedného z členov posádky a takmer sme prišli o Dauphine. Pri tejto spomienke som ťažko prehltna. „Viem.“ Evan Roark nám všetkým roky vtíkal do hláv teóriu najslabšieho článku, ale ani tak to nebol neomylný spôsob ochrany rodiny. V konečnom dôsledku už raz zlyhal. „Preto si nemyslím, že by som mala zostať pracovať pre teba, keď pôjdem do toho rozvodu. Nechcem byť ten slabý článok.“

„Mala by si sa s ním porozprávať.“

Aj keď som od začiatku považovala za ponižujúce, že musím každému povedať, čo mám za sebou, pri pomyslení na to, že Evan neustále skúma moju minulosť, som sa cítila ešte horšie. Vždy som podvedome tušila, že je to tak, ale počuť to vyslovené nahlas ma dorazilo.

„Môžeš to urobiť ty?“

„Myslím, že by to radšej počul od teba. Prečo v tomto nedôveruješ Evanovi?“ naliehal Xavier.

„To nie je jeho... on je...“ Nadýchla som sa, zbierajúc sily. „On je... ja neviem. Samozrejme, že mu dôverujem.“ Koniec koncov, už som mu raz zverila svoj život. Nemala som žiadny dobrý dôvod nedôverovať Evanovi, len som jednoducho nechcela byť preňho nejakou slabou, bezmocnou dievčinou a nepriala som si, aby bol stále až tak veľmi zapletený do môjho života. Taktiež som chcela opäť začať randiť. A to by bolo ťažké, keby po a) každý môj krok sledoval bodyguard a po b) keďže som do spomínaného bodyguarda možno nerozumne zalúbená, ostatní muži by boli v porovnaní s ním celkom nevýrazní. Navyše, dovolil by mi vôbec randiť? Takmer som sa nahlas zasmiala nad tým, že si kladiem takúto otázku.

„Čo je na tom také zábavné?“

Neuvedomila som si, že som v skutočnosti vydala priškrtený zvuk. „Preto musím dať výpoveď teraz a nesnažiť sa randiť, kým si stále myslí, že je zodpovedný za moju bezpečnosť. Dovolil by mi Evan randiť bez toho, aby si preveril každého, s kým mi len napadne pohovárať sa? Bola by to nočná mora.“

Xavier sa zachmúril, aj keď jeho ústa prezrádzali, že mu to pripadá mimoriadne zábavné. „Chápem, o čo ti ide. No náš záujem o tvoju bezpečnosť nestratíš len preto, lebo už nebudeš pre mňa pracovať.“ Odmlčal sa a zdalo sa, že zvažuje ďalšie slová. „Evanovi na tebe záleží. Na vás všetkých mu záleží,“ dodal. „A mne tiež. Všetci ste pre mňa ako rodina.“

Pocítila som hrču v hrdle. „Ďakujem. Znamená to pre mňa veľa.“

Pozrel sa zamyslene von oknom. Potom sa jeho oči zúžili, akoby mu náhle prišlo niečo na um, a otočil sa naspäť ku mne. „A čo tak niekto, kto je už preverený?“

Naklonila som hlavu nabok.

„Nemôžem uveriť, že toto robím. Poznáš jedného z mojich top manažérov Christiana Felicea? Pred niekoľkými týždňami strávil nejaký čas na palube s tímom finančníkov.“

Vedela som, o kom hovorí. Bol to manažér spoločnosti Pascale, mimoriadne inteligentný a šialene dobre vyzerajúci muž. Tak trochu to vedel aj on. Ten týždeň, keď bol na lodi so skupinou finančníkov, sa správal ku mne milo a flirtoval so mnou.

Prikývla som. Očividne bol pre mňa primladý na to, aby som sa pozerala naňho takto, ale...

„Spýtal sa ma, či nemám námietky proti tomu, aby ťa pozval na rande.“ Mykla som hlavou.

„Čože?“

„Veru tak. A dúfam, že ti neprekáža, že som povedal, že aj keby som mal námietky, pochybujem, že by som ho dokázal zastaviť, keď ťa dnes večer uvidí. Vyzeráš nádherne.“

Po lícach a pokožke na hrudi sa mi rozlialo teplo. „Ďakujem,“ dostala som zo seba. Veľmi dobre som si uvedomovala svoje nedostatky. Svoje oblé krivky. A Christian Felice bol *príliš* mimo mojej ligy. „Ale nie je pre mňa primladý?“ Myslela som si, že je jeden z tých chlapov, ktorí flirtujú so všetkými ženami bez ohľadu na vek, tvary a veľkosť, takže mi ani nenapadlo premýšľať o ňom takto.

„Zdá sa, že si to nemyslí. A je to dobrý chlap. Mimoriadne inteligentný. Žiadni kostlivci v skrini, inak by pre mňa nepracoval. A ako bonus, Evana to poriadne naserie,“ dodal s potešením. „*Alors.*“ Xavier sa postavil skôr, ako som sa stihla opýtať, ako to myslel, a ťukol háňkou prsta po obálke na stole, v ktorej bola moja výpoveď. „Prečítam si to zajtra ráno. Čaká nás veľkolepý večierok. Ideme?“